

De Bradwells

I

Een Ongehoord huwelijk

KASEY STOCKTON

Kasey Stockton

Een ongehoord huwelijk

De Bradwells – deel 1

Vertaald door Cora Kool

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Deze is voor Jon, dat kan niet anders – omdat je iedere dag voor mij kiest. Dit is de derde keer dat een boek aan jou wordt opgedragen, toch? En dat komt omdat ik ook voor j^óú blijf kiezen.

1

Londen, 1817

Voor mij was niets ter wereld zo onplezierig als een dansfeest. Nou, bijna net zo afschuwelijk was misschien wel een knus theekransje met moeders vriendinnen; ze gaven met hun schelle stemmen meer roddels aan elkaar door dan je eigenlijk zou mogen verwachten van de elite. Ik nam het geanimeerde gezelschap in het Londense herenhuis van de Huttons in me op en liep achter mijn moeder aan naar de twee lege stoelen naast een van haar vriendinnen. Blijkbaar werd ik gestraft voor mijn afkeer van dansen, want ik kreeg nu twee van mijn minst favoriete dingen voor mijn kiezen: naar geroddel luisteren tijdens een bal.

Mama nam plaats naast mevrouw Ormiston en ik bleef staan, op zoek naar een mogelijkheid om te ontsnappen uit deze saaie, veel te warme balzaal. Mijn huid prikte van ongemak en mijn hartslag ging omhoog. Zo veel mensen bij elkaar in zo'n kleine ruimte – zo veel vreemden en hooghartige, kritische blikken – dat volstond om in een van mijn zwijgzame buien te vervallen. Ik onderdrukte het ongemakkelijke gevoel en trok de vingers van mijn handschoenen recht, zodat ik iets had om me op te concentreren.

Ik moest mijn bonkende hart tot bedaren brengen, want ik kon deze zaal nu nog niet ontvluchten. Het debutantenseizoen zat er bijna op en ik had nog steeds geen geschikte huwelijkskandidaat gevonden. Het was niet waarschijnlijk dat mama ermee akkoord zou gaan om het bal te verlaten voordat ik twee keer had gedanst – en dat zorgde voor een

dilemma. Ik was namelijk niet van plan om vanavond met een van de heren hier te dansen. Ik ging mijn tijd gewoon uitzitten tot het langverwachte einde.

Meneer Peel ving mijn blik boven de trillende veer op mama's hoed en ik liet me snel op de stoel naast haar zakken. Ik moest mijn twee eerdere beweringen herroepen: ongewenste huwelijkskandidaten waren het allerergst. Want dat resulteerde altijd in dansen.

'En volgens jou is hij hier vanavond?' Mama leunde mijn kant op zodat ze tussen de verzamelde mensen door een beter zicht had op de man over wie ze nu gegarandeerd aan het roddelen was met mevrouw Ormiston.

Die knikte heftig. 'Er wordt beweerd dat hij zesduizend pond per jaar heeft.'

'Nou, nou.' Mama hapte naar lucht.

Ik strekte mijn hals en keek de kant op waar meneer Peel had gestaan, in de hoop dat hij bezig was iemand anders ten dans te vragen. Vanaf de plek waar ik zat, kon ik de man echter niet ontdekken. Hè, bah. Als hij onderweg was naar mij had ik niet veel tijd meer om me uit de voeten te maken.

Het was niet zo dat ik meneer Peel zelf afkeurde. Hij was heel aardig. Alleen stonk hij heel erg en hij was mijn meneer Bradwell niet.

Niet dat ik meneer Bradwell voor mezelf kon opeisen, dat niet bepaald. Maar hij was die knappe man die zich vorige zomer een weg had gebaand naar mijn hart. We hadden met ons gezin een ongeluk gehad met het rijtuig en onze toevlucht gezocht in zijn jachthuis; ik vroeg me nog steeds af hoe ik hem ergens in de high society kon aantreffen om onze kennismaking voort te zetten. Tot dusverre had ik een heel seizoen moeten ondergaan in de hoop hem weer te zien, maar tevergeefs. De man was niet zo dol op feesten en bijeenkomsten.

Onze toevallige ontmoeting vorige zomer had bij mij een genegenheid opgeroepen die nog altijd niet was ver-

dwenen – en die misschien ook nooit de kans zou krijgen om te groeien.

Ik zette mijn necessaire op mijn schoot, zodat mijn pols even was verlost van dat zware ding.

‘Moet je die nou echt naar ieder bal meenemen, Felicity?’ fluisterde mama terwijl haar ogen naar mijn kleine, van parels voorziene tas dwaalden.

En het zonder boek moeten stellen? Bespottelijk.

‘Er wordt ook beweerd dat hij op jacht is naar een vrouw,’ ging mevrouw Ormiston verder.

Mama bewoog haar waaier heen en weer voor haar gezicht en tuurde het vertrek weer rond. ‘Een man die op zóék is naar een bruid, dat is nog eens verfrissend.’

‘Inderdaad.’ Mevrouw Ormiston boog zich naar voren en keek naar mij door haar vergrootglas, waarbij ze haar ene oog had samengeknepen en het andere werd vergroot. ‘Zal ik op zoek gaan naar die man en ervoor zorgen dat jullie aan elkaar worden voorgesteld?’

Ik deinsde terug, voelde een knoop in mijn maag. ‘Nee. Dank u wel, mevrouw Ormiston, ik heb geen belangstelling voor zesduizend pond per jaar.’

‘Natuurlijk niet,’ giechelde mama hoofdschuddend en met spijtige blik. ‘Tenzij het om zesduizend bóéken gaat?’

‘Nou, ja, dat klinkt tamelijk aanlokkelijk.’

Mevrouw Ormiston keek me aan met een sluwe blik. ‘Ik durf te beweren dat je met die zesduizend pond van hem zo veel boeken kunt kopen als je maar wilt, en nog meer zelfs.’

Dat was écht een aantrekkelijk vooruitzicht. Ik glimlachte gelaten naar de vrouw. Ik moest snel in beweging komen, anders zou meneer Peel me ten dans vragen. En ik kon niet dansen. ‘Mama, de hitte hier is ondraaglijk en ik voel me nogal flauwtjes. Hebt u zin om een wandeling over het terras te gaan maken?’

Mama aarzelde. Ze wisselde een blik met mevrouw Ormiston waarna ze zachtjes een zucht slaakte. ‘Goed dan. Mis-

schien komen we een bereidwillige partner tegen als we hier door de zaal lopen.’

Met het oog op de hitte hier wilde ik dat er wel op wagen. Bovendien had ik de enige man die consequent op me afkwam om te dansen, voor het laatst aan de andere kant van de zaal gezien.

We stonden op en mama pakte mijn arm vast. Ze trok me tegen zich aan terwijl we ons een weg door de menigte baanden. ‘Ik wil gewoon dat je een echtgenoot vindt, Lissy. Ik vraag niet van je dat je trouwt met de eerste de beste man die naar je glimlacht.’

‘Gelukkig maar. Ik zou inmiddels gegarandeerd mevrouw Peel zijn als dat de maatstaf was voor het kiezen van mijn echtgenoot.’

Mama kon er niet om lachen. Ze was zelf ook niet zo weg van meneer Peel, omdat de man altijd – waar dan ook – een afschuwelijke knoflookwalm om zich heen had. Het leek wel of hij erin baadde.

‘Maar als je niet van plan bent om welke man dan ook te ontmoeten, zul je nooit iemand vinden die van je houdt. Het enige wat ik wil, is dat je net zo goed wordt verzorgd en bemind als ik, Lissy.’

Er ging een steek van verlangen door me heen. Ik wilde dolgraag op zo’n manier van iemand houden en dat het wederzijds was. Tot nu toe had slechts één man mijn hart weten te raken en hij was vanavond niet in deze balzaal. Nee, hij was waarschijnlijk in Northumberland, in afzondering aan het lezen naast een warm vuur. Hij leek zó op mij wat smaak en voorkeuren betrof dat ik me niet kon voorstellen dat een ander zijn plek kon innemen. Het was niet zo dat ik simpelweg een man kon uitkiezen die van me hield en me begreep, zoals mijn moeder dacht. Ze dacht dat ik gewoon kon beslúiten om geen zenuwtoeval te krijgen wanneer ik in het middelpunt van de belangstelling stond en gedwongen werd om te dansen in het bijzijn van hele drommen vreemdelingen.

Was het maar zo makkelijk.

We kwamen langs de tafel met hapjes en drankjes en ik drukte mezelf tegen mijn moeder aan om te voorkomen dat mijn schouder die van een man raakte die een drankje pakte. Hij overhandigde de sierlijke debutante naast hem met een opzienbarend mooie glimlach een glas limonade, waarop ze moest giechelen.

Ik onderdrukte de neiging om spottend te lachen. Die jonge vrouw maakte ons allemaal belachelijk als ze enkel en alleen vanwege een grijns begon te giebelen. Dwaas gewoon! Wat was er nou zo grappig aan limonade en een schitterende glimlach? Misschien was ik te nuchter voor romantiek.

‘Een verfrissend drankje voor een verfrissende jonge vrouw,’ zei de man, en zijn diepe stem veroorzaakte opnieuw gegiechel. Hij was lang, had brede schouders en zijn houding was ontspannen en toch voornaam. Zijn gezicht werd omlijst door bruin haar en hij had groenachtig-bruine ogen die op de debutante voor hem waren gevestigd. Ik moest een geïrriteerd gesnuif onderdrukken door de complete nietszeggendheid vlak voor mijn ogen.

Mama was nog niet klaar met haar kruistocht. ‘Ik wil dat je een echtgenoot vindt die net zo veel van je houdt als je vader van mij.’

Ik gaf een knikje in de richting van het romantische tafereel waar we net langs liepen. ‘Ik kan u verzekeren dat géén van deze mannen net zo veel van me zal houden als papa van u houdt.’

De man keek op en ving mijn blik. Gauw draaide ik mijn hoofd weg, waarbij ik aan mijn moeders mouw trok, zodat we sneller door het vertrek konden lopen. Had hij gehoord wat ik zei? Ik had op zachte toon gepraat, net als mama, maar de manier waarop hij had opgekeken en mijn blik had vastgehouden, zat me dwars: zijn wenkbrauwen gefronst en zijn ogen half dichtgeknepen alsof hij mijn kritische opmerking had gehoord.

Lieve help. Ik moest de rest van de avond op het terras blijven.

Mama slaakte een lijdzame zucht die me raakte en me een schuldgevoel bezorgde. Ze wilde graag een dochter hebben die net zo van feesten en bijeenkomsten hield als zij, en het enige wat ik wilde, was afzondering en de steun van goede vriendinnen. Als ik mijn karakter kon veranderen om meer op de dochter te lijken die zij zich graag wenste, dan zou ik dat doen. Maar zoals de situatie nu was, kon ik dat niet. Mijn hart bonkte en mijn handen trilden; ik moest onmiddellijk weg uit deze overvolle zaal.

Mevrouw Plumpley versperde ons de weg. Haar heldere ogen waren strak op mijn moeder gericht en ze spraken boekdelen: ze wilde een sappige roddel delen. Eén blik op mama maakte me duidelijk hoe graag ze binnen wilde blijven om het aan te horen.

‘Cynthia, heb je het al gehoord?’ vroeg mevrouw Plumpley.

Ik schraapte mijn keel ‘Anders blijft u toch gewoon hier, mama. Ik zag mejuffrouw Hutton net naar buiten gaan; dan kan ik haar gezelschap houden en wat op adem komen.’

Mama keek me weifelend aan en boog zich naar me toe, zodat mevrouw Plumpley haar niet zou horen. ‘Ik wil niet dat je wegglipt om de rest van de avond te gaan lezen, Lissy. Je weet wat er de vorige keer is gebeurd toen je dat deed.’

Het boek dat ik uitgerekend voor dat doel had meegenomen, voelde zwaar aan in mijn necessaire en het gevlochten hengel boorde zich door mijn handschoen heen in mijn pols. Dat was precies waar ik op uit was, maar ik was van plan om dit keer wat voorzichtiger te zijn; ik wilde niet opnieuw worden ontdekt door een hartstochtelijk, pas verloofd stel.

Het was mijn redding geweest dat ook zij niet betrappt wilden worden, anders had ik heel eenvoudig in de problemen kunnen komen.

Ik moest echter eerst iets doen aan mama’s bezorgde ge-laaitsuitdrukking, dus toverde ik mijn meest geruststellende

glimlach tevoorschijn. ‘Ik wil mejuffrouw Hutton alleen vragen om te gaan wandelen in de tuin.’

‘In het zicht van de bedienden?’

‘In het zicht van iedereen,’ antwoordde ik, wijzend naar het open terras vol mensen.

Mama bleef me strak aankijken. ‘Het is mijn plicht om jouw reputatie te beschermen, Lissy. Het is niet zo dat ik jouw avond wil bederven.’

‘Ik moet snel gaan, anders kan ik mejuffrouw Hutton niet meer terugvinden tussen al die mensen.’

Mama keek onzeker, maar mevrouw Plumpley kwam tussenbeide en schoot me onbewust te hulp. ‘Echt waar, Cynthia, je gelooft nooit wat ik vanavond heb gehoord.’

Mama knikte. ‘Goed dan. Wel snel terugkomen, hoor.’

‘Als ik aan het eind van de quadrille nog niet terug ben, dan komt dat omdat meneer Peel me eindelijk heeft weten te verschalken en me ten dans heeft gevraagd.’

Ze schudde haar hoofd, maar er vormde zich een lichte glimlach rond haar lippen. ‘Ik denk dat dat beter is dan helemaal niet dansen.’

Op dat punt verschilden we van mening. Ik glipte weg naar de openstaande terrasdeuren, hoewel ik mama’s blik in mijn nek voelde branden. Ik moest mejuffrouw Hutton snel zien te vinden en dan maar hopen dat ze het goedvond dat ik meedeed aan het gesprek.

De koele avondlucht streek over mijn warme wangen en mijn longen vulden zich er meteen mee. Hoeveel seizoenen zou ik nog moeten ondergaan voordat ik de huwelijkspartner vond naar wie mama zo snakke? Ik had meneer Bradwell bijna een jaar geleden ontmoet en de kans om hem opnieuw te zien, werd net zo klein als de waarschijnlijkheid dat ik met een man zou trouwen die zesduizend pond per jaar verdiende.

Mijn nichtje Jane had voorgesteld dat ik meneer Bradwell een brief zou sturen, samen met het boek dat ik van hem had geleend. Het was niet eens zo’n gek idee, maar omdat een

brief schrijven aan een ongetrouwde man heel erg brutaal was, had ik mijn ganzenveer telkens opzij gelegd voordat ik ook maar één letter op papier had gezet. Bij ons afscheid had ik meneer Bradwell beloofd dat ik het boek dat hij me had geleend, zou teruggeven en hij had met een stralende glimlach geantwoord dat hij daarnaar uitkeek. Dat was de enige aanmoediging die ik had gekregen, de enige bevestiging dat hij misschien een huwelijkskandidaat was – en het was povertjes.

Stel dat meneer Bradwell tijdens onze gesprekken niet dezelfde band had gevoeld tussen ons als ik? Stel dat hij niet geïnteresseerd was in een relatie met mij of, erger nog, een andere vrouw had ontmoet en met haar was getrouwd in de negen maanden die sinds onze ontmoeting waren verstreken?

Al die scenario's hadden me de moed ontnomen om hem te schrijven. En als gevolg daarvan had ik het boek dat hij me had geleend nog steeds in mijn bezit.

Hij dacht inmiddels vast en zeker dat ik een dief was.

Ik zag mejuffrouw Hutton aan de andere kant van het terras en wilde die kant op gaan toen mijn aandacht werd getrokken door een beweging in de balzaal. Nee, hè? Meneer Peel had me weer gevonden. Ik deed alsof ik hem niet zag en draaide me met een ruk om, waarna ik dichterbij naar het huis schuifelde. Bij de muur stond een boom in een pot en daarachter was vast een goede schuilplaats.

Ik glipte langs de boom en kon mijn geluk niet op. Het zou niet nodig zijn om me tussen het gebladerte te verstoppen, want ik zag een dubbele deur en de kier eronder wees op een donker vertrek. Ik keek door de takken naar de balzaal en zag dat meneer Peel tussen de terrasdeuren was blijven staan, op de uitkijk naar mij.

Als hij me vond, zou ik moeten dansen en ik had er alles voor over om dat te ontlopen.

Ik morrelde voorzichtig aan een van de deurkrukken en was blij te merken dat die niet op slot zat en geen geknars

veroorzaakte toen ik hem opende. Ik glipte zachtjes naar binnen en deed de deur achter me dicht. De stilte in het schemerige, lege vertrek voelde als een balsem voor mijn getergde zenuwen. Ik deed zonder geluid te maken een paar stappen, uit vrees dat iemand me hierheen was gevolgd, en liep verder het vertrek in. In de haard gloeide een vuurtje dat voldoende licht verspreidde om vaag de planken tegen de muur te kunnen onderscheiden, die boordevol boeken stonden. Ik trok mijn handschoenen uit, wat aangenaam was voor mijn vochtige handpalmen, en stopte ze in mijn necessaire. Ik pakte een kandelaar van de schoorsteenmantel en stak de kaars aan met het vuur in de haard. Mama kon het toch niet ongehoorzaam van me vinden als ik naar boeken kéék? Ik was niet van plan er een te gaan te lezen of er zelfs een paar van de planken te pakken.

En er waren zo veel geweldige boeken om naar te kijken. Nu ik in mijn eentje in de bibliotheek was, was het bal bij de Huttons officieel mijn favoriet van het debutantenseizoen. Ik kon oprecht geen betere manier bedenken om de resterende uren van het bal door te brengen.

Ik zou aan het eind van de avond alleen om vergiffenis hoeven te vragen, meer niet. Mama zou een tijdje boos op me zijn, maar het dansen werd me bespaard. Ik zou de komende paar dagen haar verbolgenheid moeten ondergaan en dat was – dat moest ik toegeven – terecht.

Er verstreken een paar minuten in stille gelukzaligheid terwijl ik langzaam langs de boekenplanken liep, waarbij ik de verschillende titels in me opnam en in mijn hoofd prentte welke ik later bij de uitleenbibliotheek wilde halen.

In tegenstelling tot wat meneer Bradwell misschien van me dacht, was ik geen boekendief. Ik was tenslotte echt van plan om zijn roman op een dag terug te geven.

Ik hurkte met de kaars in mijn hand neer om de titels op de lagere planken te bekijken. Behoorlijk veel Byron en geen Shakespeare tot nu toe. Hm. Waarschijnlijk kon je er niet bij

iedereen van uitgaan dat ze smaak hadden.

De deur aan de andere kant van het vertrek knarste open. Ik blies mijn kaars uit en kroop weg achter de brede houten stoel. Mijn hart ging tekeer. Ik tuurde door het houtsnijwerk op de rugleuning en zag een man het vertrek binnenkomen. Hij deed de deur achter zich dicht en ik foeterde in stilte. Dit was veel erger dan een paar hartstochtelijke geliefden – hem zou ik niet zo makkelijk kunnen afleiden.

Hij liep het vertrek door naar het vuur en nam plaats in een pluchen stoel bij de haard. Terwijl hij met zijn hand over zijn gezicht wreef, slaakte hij een diepe zucht. ‘Lady? Het was nog gewoon een kind,’ mompelde hij

Hij zag er bekend uit en ik boog me wat dichter naar de rugleuning om hem beter te kunnen zien. Zijn donkere haar glansde in het zachte oranje licht en hij had zijn ogen dicht, maar ik herkende in hem meteen de man bij de tafel met hapjes en drankjes – de flirt.

Alleen was zijn grootste tekortkoming niet zozeer dat hij een flirt was, maar dat hij niet origineel was. *Een verfrissend drankje voor een verfrissende jonge vrouw*. Stuitend. Wat onfris van hem.

Ik begon slapende voeten te krijgen in mijn gehurkte houding en verschoof een stukje om wat comfortabeler te kunnen zitten. Afgaande op de plotselinge behoefte van deze man om een dutje te doen, kon ik ervan uitgaan dat ik me hier nog wel even zou moeten verschuilen.

Ik kon beslist niet proberen te ontsnappen zolang hij het vertrek nog niet had verlaten. Ik mocht niet opnieuw in mijn eentje worden aangetroffen. De vorige keer was het al bijna rampzalig geweest.

Terwijl ik verschoof, bleef mijn voet haken achter de onderrok van mijn jurk en ik sjarde er voorzichtig aan om hem los te krijgen. Er drupte warm, gloeiendheid kaarsvet op mijn hand. Ik slaakte een gil en liet de kaars op de houten vloer kletteren.

De man bij het vuur ging onmiddellijk rechtop zitten. 'Wie is daar?'

Ik deed mijn ogen dicht en ademde in, mijn hart bonkte door de ophanden zijnde confrontatie.

Hij kwam overeind en herhaalde zijn woorden. 'Ik zei: wie is daar?'

Ik haalde diep adem, pakte de gevallen kandelaar en stond op. 'Neem me niet kwalijk dat ik hier naar binnen ben gegaan, meneer. Ik liet alleen mijn kaars vallen.'

Hij keek me met een opmerkzame, kille blik aan. 'Dan heb ik u waarschijnlijk daarnet in de balzaal toch niet verkeerd verstaan toen u zei dat u ervoor ging zorgen dat ik van u ging houden. Neem me mijn botte opmerking niet kwalijk, maar wat een armzalige manier om een man in de val te laten lopen.'

De Bradwells

I

Londen, 1817

Ik, Felicity Thurston, vind het vreselijk om in het middelpunt van de belangstelling te staan, en ik sta al helemaal niet graag op de dansvloer. Ik kruip liever weg in een boek. Maar na een hoogst ongelukkige samenloop van omstandigheden werd ik plots het slachtoffer van praatjes die mijn eer en de naam van mijn familie in twijfel trekken, alleen maar omdat ik tijdens een bal in mijn eentje met een man stond te praten. De enige manier om mijn reputatie te redden is door met die man die ik nauwelijks ken te trouwen. Goed, hij is aardig, maar dit kan nooit écht iets worden. Of toch wel?

Kasey Stockton schrijft voornamelijk Regency-romans, al schrijft ze als fan van happily ever afters ook graag feelgood die in het heden speelt. Haar boeken bevatten de perfecte mix van humor en romantiek. Met haar hartverwarmende historische serie *De Bradwells* debuteert ze in Nederland.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3557 5

9 789029 735575

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT